

Hendrik Adamsoni nimeline murdeluulevõistlus 2018
Märgusõna LILLIORG

*

Hindähe kaia om rassõ,
ku kõva kest om pääl.
Kergemp om tetä näko,
et niimuudu ommgi hää.
Kuis tuu prago sinnä
kalõ kesta sisse saia?
Kuis saas hirmu är võtta,
ja uma henge sisse kaia?
Lää mõttiga tagasi latsõpõlvõ,
kos pallo viil võidse luuta.
Haara nuu igätsüse üteh,
et ello härksämbäs muuta.

*

Hummoguhämäräst hõpõt,
päävävalgusõst kulda
vaos mu hiusside sisse
ja varbide pääle kesk mulda.
Morohain ku sammõt,
ubinahäitsme ku lumi,
nigu illos unõnägo
sääl saisa ma õdakuni.
Üle ola sa kaet iks perrä
ja mõtlõt, kas jäiä vai minnä.
Nii saisami terve päävä
ja töösõst otsimi hinnäst.

*

La olla mul täambä hirm,
la olla viil tiidmäda tii.
Käe karmanih muudku astu,
suur usk minno edesi vii.
Ma usu, et niisamma lihtsalt
siin eloh ei midägi saa.
Vaiv tulõ nätä ka tuuga,
ku iihpuul om tasanõ maa.
A ku lõpus tahat märke jõuda
ja tunda sääl mäetipu tuult,
üle kivve, läbi haina piät pressmä,
tukõ saat mõnõlt ütsikult puult.
Ütspäiv sõs jõvvatki märke üles,
ku olõt pallo är raisanu väke,
a tipuh es olõki elo nii illos,
ku paistusi kaieh altpuult mäke.

*

om nigu om
om hallanõ süküs
süämeh om külme
ja lämmind ei saa
om nigu om
mu mõttihe tüküs
pümme ilma vaiv
nigu künneü maa
om nigu om
ku silmä kinni panda
om valgust mu siih
olõmises viländ viil
om nigu om
küll ma är jõvva kanda
nika ao ku lumõpilve
omma siia tiil

*

Lumõmemm ja lumõtaat
hoitva kinni käest.
Näide mano lumõlatsi
liuglõs alla mäest.
Vasta päivä käändvä sälä,
lämmistäse kunte,
külmä põhjatuulõ vasta
pääh nä kandva lunte.
Lumõperre vastlapäiv
kääümäh tävve huuga.
Peräst süvväs ütitselt
upõst tettüt ruuga.

Joulumõtõ

Pümme aig saa poolõs,
valgõmbas lätt päiv.
Taivataadi hoolõs
om võtta süämeest vaiv.
Anda meile jõudu
hoita hinnäst tiil,
kos mi helge mõttõ
usku andva viil.

*

Musta ja valgõ omma klahvi,
mis pillilõ andva õigõ helü.
Musta ja valgõ omma päävä,
mis vidävä meid läbi elo.
Om vaihel vaia rassõmbat aigu,
et hääst elost arvu saia.
Ku hädäorost vällä spilõt,
sõs mõistat hindä ümbre kaia.

*

Ma tunnõ ja tiiä,
sa kuulõt ja näet.
Ma ooda vahtsõt ello,
sa vanalõ perrä kaet.
Mi kõgõ ku üü ja päiv,
eräle mailmih käü elotii.
Kõrras kokko ku saami,
tsähväs pikne läbi silmävii.
Ma olõ ku suvinõ päiv
ja näe elo hellembät puult.
Sa jäl üüse kuuga paarih,
kuulõt õnnõ pümmet ja tuult.
Kuis ma saassi su kätte üüst,
vitä üteh valgusõ poolõ.
Ku sa lasõssi vallalõ süüst,
saassi ütte mi panda hoolõ.

*

Uma kiil ja uma miil,
uma mõttõ umah pääh.
Imä kiil ja esä miil,
latsõ kasvi tüüriist käeh.
Umma maad ja umma tüüd
kõgõst üle peeti.
Aigu mano võeti üüst,
ku hainu kodo veeti.
Alalõ et jäässi kiil,
unõhta ei tohi vaiva.
Tüüga kimmäs jäi mi miil,
kiäki sõs es kaiba.

*

karmanipõhja
om jäänü üts kivi
mis kunagi
kodokraavist leüdse
tuu väiku tükk
tege karmani rassõs
a hengel om pallo kergemb

*

Uhkõ nalli sattõva hiussist

su vanaimä ammu koetu pääväteki pääle.
Mustõnu laepalk kaes mullõ kurjalt silmä.
Kas ma ummi kapronsukkõ
ja keemilidse tsäropäaga
või sinno siin ümbrekaala hoita?
Sa-i küsü tuust, et olõ liinast
ni pelgä lehmä ja kiholaisi.
Sa usut, et hirmust suurõmp om arm.
Ma usu keväjädse vihma rammusat hõngu.
Ma usu sinno.

Essünü

Pallõ puhmust, vast kiäki kuuld,
küsü nõvvu ma tsirkõ käest,
uika mõtsa sõs vasta tuult,
looda api ma korgõmbast väest.
Taivah kogonõs mustanõ pilv,
undsõst nõsõs tsõõrinõ kuu
ilmtahtmalda likõs lätt silm,
ooda hummogut, targõmb om tuu.
Nõsõs sõs päiv ja äkki ma näe,
om eläjide tiirada haina siih,
kaonu kodo paistus ümbre mäe,
essünü om leüdnü kodotii.